

«Ξημέρωσε 28^η Οκτωβρίου» της Κλεοπάτρας Κάτση

Το ξυπνητήρι χτυπά, η ώρα οχτώ το πρωί και ανοίγω τα μάτια μου, δίχως δεύτερη σκέψη. Τρέχω να πλυθώ και κοιτώ το πρόσωπο μου στον καθρέφτη. Το χαμόγελο μου, είναι πιο αληθινό και πλατύ από κάθε φορά.

Ντύνομαι και κατεβαίνω στην είσοδο της πολυκατοικίας. Κοιτάζω το ρολόι μου τώρα δείχνει 8:29 και όπως πάντα στην ώρα μου ξεκινώ.

Περπατώ με γρήγορα βήματα και πριν τις εννιά καταφθάνω στον προορισμό μου, στην παραλία της Θεσσαλονίκης, για να απολαύσω μία ακόμα χρονιά την παρέλαση.

Ντάπα ντούμπα, ντάμπα ντούμπα, ακούγονται τα τύμπανα που κρέμονται στους λαιμούς αυτών που παρελαύνουν.

Ντιν, ντιν, αυτά πάλι είναι τα πιατίνα. Τα δύο μουσικά όργανα που από μικρή λάτρευα ν' ακούω.

Καμία όμως μουσική δεν συναγωνίζεται το αγαπημένο μου, παραμ παπαμ, παραμ παπαμ, παρα ρα ραραμ, από τα πόδια των παιδιών που θα παρελάσουν.

Όλοι κοιτάζουν με καμάρι μπροστά τους, τα πόδια όλων είναι συντονισμένα και κινούνται στον ίδιο ρυθμό. Οι γιαγιάδες έχουν βγει στα μπαλκόνια τους και παρακολουθούν συγκινημένες από `κεί την παρέλαση.

Εβδομηντατέσσερα χρόνια πέρασαν, από τις πρώτες πρωινές ώρες της 28ης Οκτωβρίου του 1940, που ο Ιταλός Πρέσβης στην Αθήνα, έδωσε ιδιόχειρα στον Έλληνα Πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά, το τελεσίγραφο, με το οποίο απαιτούσε την ελεύθερη διέλευση του Ιταλικού στρατού από την Ελληνοαλβανική μεθόριο, προκειμένου στη συνέχεια να καταλάβει κάποια στρατηγικά σημεία του Ελληνικού Βασιλείου, για τις ανάγκες ανεφοδιασμού και άλλων διευκολύνσεών του, για τη μετέπειτα προώθησή του στην Αφρική.

Η απάντηση του πρωθυπουργού ήταν το περίφημο ΟΧΙ, που μετά από αυτό, οι ιταλικές στρατιωτικές δυνάμεις άρχισαν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εισβολής στην Ελλάδα. Στις οποίες αντεπιτέθηκαν με επιτυχία οι Έλληνες.

Και να 'μαστε τώρα, τόσα χρόνια μετά, να τιμούμε με την Εθνική αυτή εορτή τους νεκρούς, τους νεκρούς που έδωσαν την ψυχή τους μαζί με το αίμα τους, τους νεκρούς που ιδρώσαν από αγάπη για την πατρίδα μας και όχι από φόβο για τον θάνατο, τους νεκρούς που θα μείνουν πάντα αθάνατοι στις καρδιές και στις ψυχές όλων μας.

Τους τιμούμε όμως και τους ευχαριστούμε στ' αλήθεια με την κατάσταση μας αυτή; Ή μήπως δεν καταλάβαμε τα προηγούμενα λάθη μας και ξαναπέφτουμε σε διάφορες επικίνδυνες παγίδες;

Η γιορτή αυτή με προβληματίζε από μικρή. Δηλαδή, χύθηκε τόσο αίμα, αγωνίστηκαν με την καρδιά τους τόσο άνθρωποι, νέοι, γέροι μέχρι και μικρά παιδιά συνέβαλαν όσο μπορούσαν και όλοι περιμένουμε την ημέρα αυτή για να τους θυμηθούμε.

Όλοι είμαστε υποχρεωμένοι να τους τιμήσουμε σήμερα, την 28η Οκτωβρίου. Και ξεχνάμε πως πρέπει να είμαστε ευγνώμονες κάθε μέρα, σε αυτούς τους ανθρώπους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει να γιορτάζουμε κάθε μέρα, ούτε και το να έχουμε παραπάνω αργίες, αλλά το να αλλάζουμε.

Να κάτσουμε και να πολεμήσουμε, όχι να τα παρατήσουμε με την πρώτη δυσκολία και να φύγουμε σε μέρη ξένα, για ένα καλύτερο αύριο. Διότι είμαστε ΈΛΛΗΝΕΣ και η Ελλάδα έχει ανάγκη τα παιδιά της.

Διότι " Τους Έλληνες ενωμένους, είναι δύσκολο να τους νικήσουν, ακόμη κι όλοι οι άνθρωποι αν μαζευτούν" όπως πολύ ορθά γράφει ο Ηρόδοτος.

Η παρέλαση σιγά σιγά τελειώνει και εγώ, παίρνω τον δρόμο της επιστροφής, παρασυρμένη από τον ήχο που τόση ώρα αντηχεί στ' αυτιά μου και τώρα αφήνω πίσω μου, χτυπώ ρυθμικά τα πόδια μου. Παραμ παπαμ, παραμ παπαμ, παρα ρα ραραμ.

Στον δρόμο, φτάνουν στη μύτη μου διάφορες μυρωδιές φαγητών, μπορώ να διακρίνω μόνο την έντονη μυρωδιά του ψαριού, η οποία υπερिशχύει και προτιμώ μία τέτοια μέρα.

Μα, αυτό που ανυπομονώ να δω σήμερα, είναι οι σημαίες που κυματίζουν περήφανα σε κάθε μπαλκόνι, γιατί, ξημέρωσε 28η Οκτωβρίου.

Χρόνια μας πολλά Έλληνες!

Κλεοπάτρα Κάτση

http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/10/28_28.html?spref=fb